

"הביתה"

מחזה קצר מאת שגיא פלד

נרי, בחור שמן בן 26 לבוש במכנסי טרנינג וסוודר של אדידס, יושב על המדרכה ליד סניף סגור של YELLOW בתחנת דלק. האופנוע שלו נמצא בקרבת מקום. אביה, בחורה גבוהה בת 27 נכנסת, מאופרת ולבושה בשמלה ומעיל ארוך. היא יוצאת מהאוטו עם מקל הליכה, צולעת ברגל ימין. היא מבחינה בנרי.

אביה: יש לך מים לווישרים?

נרי: אביה?

אביה: נרי?! מה זה, החלפת בגדים?

נרי: חשבת שאני המתדלק?

אביה: מה אתה עושה פה? הלכת לפני שעות. כמה זמן אתה

כבר פה?

נרי: (קולט את המקל הליכה) יואו, מה? זה בגללי?

אביה: אה, קצת. לא ממש.

נרי: (שם את הראש בין הידיים) אני מצטער ממש, אני לא

יודע מה עבר עליי.

אביה: מה אתה עושה פה?

(מביטים אחד בשניה. אביה צולעת לכיוון נרי ומתיישבת

בנינוחות מפתיעה על המדרכה לידו)

אביה: נסעת ככה שיכור על האופנוע?

נרי: לא שתיתי טיפה, תאמיני או לא.

אביה: לא נו, היית משוגע שם.

נרי: ממש משוגע?

אביה: רקדת עם כולם, הרמת את כל מי שרק התקרב אלייך,

סובבת אותי סיבוב אחד יותר מדי והלכת להקיא

בשירותים.

נרי: סליחה שסובבתי אותך. יואו, אני לא מאמין. הרגל

שלך...

אביה: זה בסדר. אז מה הסיפור?

נרי: מה?

אביה: מה הסיפור?

נרי: איזה סיפור?

אביה: אם זה אלכוהול, אני מבינה. אבל אתה אומר שלא, אז

מה הקטע? ולמה אתה פה כבר... (מסתכלת בטלפון)

שלוש שעות?

- נרי:** למה את פה בעצם?
- אביה:** כאבה לי הרגל אז חתכתי. והאוטו מלא אבק מהמגרש חנייה ואין לי מים לוויתורים.
- נרי:** שמעי, אני מזה מצטער על הרגל, באמת.
- אביה:** זה בסדר, זה לא כזה כואב. אבל מה אתה עושה פה?
- נרי:** שמעי, אל תביני אותי לא נכון, את ממש נחמדה-
- אביה:** אוקיי...
- נרי:** אנחנו פשוט לא כזה מכירים.
- אביה:** מה אתה מדבר? אני ראיתי אותך מיליון פעם מאז שטליה הכירה את גדי- לא משנה. הייתי נעלבת אבל נראה לי שאתה פה המסכן הלילה.
- נרי:** לא, ברור ברור... ראיתי אותך הרבה פעמים. סתם, לא ממש יצא לנו לדבר אף פעם.
- (פאזזה)
- נרי:** אני, כאילו... בדרך הביתה.
- (פאזזה)
- נרי:** לא שתיתי כלום. אני... האמת זה מבין.
- אביה:** מה?

נרי: טוב. אכלתי מלא עוגות.

(אביה צוחקת)

נרי: זה קורה לי שאני לחוץ, לא יודע למה. התחלתי לאכול

מלא עוגות ואז הייתי באטרף, וראיתי את כולם ברחבה

ואת גדי וטליה, ואת אמא של גדי והתחלתי להרים את

האווירה. ואת אמא של גדי.

(שניהם צוחקים צחוק קטן)

נרי: ו... לא זוכר. לא יודע. הרגשתי רע, הקאתי בשירותים,

ועפתי משם.

(פאזזה קצרה)

אביה: חרא עוגות.

נרי: *(צוחק)* כן... סתם סוכר.

אביה: חוץ מהטרמיסו.

נרי: יופי של עוגה.

אביה: מחליקה בגרון.

נרי: מחליקות בגרון.

(צוחקים. פאזזה)

אביה: אוקיי - האמת. הנה זה בא. לא יודעת למה אני אומרת את זה, אבל הנה זה בא. לא סובבת לי את הרגל. זה ככה כבר יותר משנה. לא נראה לך מוזר שיש לי מקל בהתראה כזאת קצרה?

נרי: כן! מאיפה המקל?

אביה: מאמאזון. ולוקח לזה יותר מ-3 שעות להגיע.

נרי: יואו... אז לא עשיתי לך כלום?

אביה: סובבת אותי, וזה היה מעצבן, וזאת בערך הפעם הראשונה שהתייחסת לקיום שלי. אבל לא, הבעיה שלי ברגל זה לא בגללך.

נרי: יואו איזה מזל.

אביה: (כועסת/צוחקת) שנה וחצי אני צולעת בחתונות של חברים ואתה אומר לי 'מזל' כי זה לא על המצפון שלך?!

נרי: (מחייך אליה) את נשארת איתי פה קצת?

אביה: מה זאת אומרת?

נרי: פשוט...

(פאוזה)

נרי: (צוחק) אני יודע שאמצע הלילה, אבל ת'אמת – נראה

שגם לך אין תוכניות.

אביה: (צוחקת) מה אתה יודע בכלל?

נרי: נו, מה את אומרת?

אביה: (חושבת. מתרווחת לה על שפת המדרכה) אז תגיד לי

למה אתה פה.

נרי: חכי, נפתחתי עם העוגות. תורך.

אביה: אני התוודיתי על הרגל.

נרי: אבל לא סיפרת את הסיפור.

אביה: (מתעצבנת פתאום) כי אמרת 'יואו איזה מזל' שנייה אחרי

שאמרתי שתמיד התעלמת מהקיום שלי.

נרי: לא! אמרתי את זה על הקטע עם הרגל-

אביה: אני יודעת! בדיוק!

נרי: אז לא הבנתי מה את רוצה.

אביה: לא משנה. (מסתכלת בטלפון) מאוחר.

נרי: התעלמתי ממך תמיד?

אביה: עזוב, זה לא רק אתה.

- נרי:** שמעי... תמיד היית נראית... כאילו, לא נגישה.
- אביה:** מה?
- נרי:** היית נראית לא נגישה.
- אביה:** מה זה, שמעת את זה בפודקאסט?
- נרי:** היית עסוקה כזאת, גם ביציאות. בטלפון כזה.
- אביה:** כי כולם מדברים עם חברות שלי אולי?
- נרי:** בסדר, זה-
- אביה:** כי אני מטר שמונים ושש אולי?
- נרי:** זה מגניב שאת גבוהה. על הזין.
- אביה:** מגניב מעניין את ת'תחת מגניב. בנים לא רוצים מישהי גבוהה, ובטח לא מישהי גבוהה וספורטאית-
- נרי:** וואי נכון! היית בקפיצה לרוחק!
- אביה:** לגובה.
- נרי:** לגובה. בקפיצה לגובה זה עוזר להיות גבוהה? אני יודע שזה נשמע כמו שאלה מפגרת-
- אביה:** רגליים ארוכות עוזר.
- נרי:** נו, ורגליים ארוכות זה יפה! זה סטייל, זה-

אביה: אתה מוכן לשתוק שנייה?!

(פאזזה)

אביה: לא אכפת לי אם זה סטייל, או יפה, או מגניב. אני אומרת לך שהייתי גבוהה כל החטיבה והתיכון וזה לא היה קל ואני עדיין גבוהה וזה עדיין לא קל. אתה נחמד, אתה מנסה להרים, אני מבינה את זה, אבל די. אני אוהבת את הגוף שלי, אני לא הולכת לחתוך את הרגליים. אבל זה לא קל להיות גבוהה! וגם נמאס לי להיות הגבוהה הספורטאית! נמאס שכולם אומרים לך 'וואי אלופה, איזה אלופה את' אבל בעיניים שלהם את רואה שבחיים לא היו מתחלפים איתך, כי את נראית בודדה. אז די, לא יכולתי. פצעתי את עצמי.

נרי: ניסית להתאבד?!

אביה: ברגל, מפגר. פצעתי את עצמי ברגל. (מרימה ומטלטלת את מקל ההליכה)

נרי: מה? את עשית את זה לעצמך?

אביה: לא יודעת למה אמרתי לך את זה.

נרי: למה? איך עשית את זה בכלל?

אביה: ...

נרי: שמעי, אני יודע שאנחנו לא הכי מכירים אבל-

אביה: (מתפוצצת) כל החיים שלי, כל החברות מסביבי יוצאות,

חוגגות... שירי, רוני, שושה, טליה שהכירה את גבי

(מצביעה על נרי), ורק אני תקועה באליפויות וחוזרת

לישון מוקדם. למה? לא יודעת. זה מגיל צעיר ככה.

ספורטאים מתחילים לפני שהם זוכרים למה הם התחילו.

אבל אני יודעת שהיו דברים שגרמו לי להמשיך. ההורים

שלי התגרשו, והתחרויות שלי היו סוג של מקום שהם

נפגשים בו. לא יודעת... הייתי בת ארבע עשרה, חמש

עשרה. רציתי שהם יחזרו.

נרי: ברור.

אביה: רציתי גם שהם יורידו לשנייה את העיניים שלהם מאחותי

הגדולה, נראה לי.

נרי: היא גם גבוהה?

אביה: מה זה משנה, תתרכז.

נרי: רואה? הנה, את כזה... קשוחה כזאת.

אביה: סליחה?

נרי: מצטער, תמשיכי.

אביה: זהו בעצם.

נרי: מה זהו? למה פצעת את עצמך ברגל?

אביה: אנחנו באמת לא כזה מכירים.

נרי: עכשיו את אומרת?

אביה: נסחפתי.

נרי: די נו-

אביה: מה די, מה אכפת לך כל כך מהסיפור שלי באמצע

הלילה? פעם ראשונה אתה מדבר איתי, פתאום אתה לא

יכול להפסיק?

(פאזזה ארוכה)

נרי: ...

אביה: ...

נרי: (קם) אני... לא... אני לא רוצה לחזור הביתה. לא יכול.

(מתחיל להתהלך)

אביה: ...

נרי: גבי הוא החבר האחרון מהמושב שהתחתן. עזבי, את לא

תביני. בלי להעליב.

אביה: מה יש לך אתה כל הערב?

נרי: תביני, גדלנו ביחד כל החברים. גדלנו ביחד. עזבי, את לא תביני.

אביה: טוב, אין לי כוח. עוזבת, הולכת. (קמה ומתחילה ללכת)

נרי: פשוט התחברתי למה שאמרת, פתאום.

אביה: (נעצרת) ללהיות ספורטאית גבוהה?

נרי: ללהיות בודדה.

אביה: אתם החבורה הכי... חבורה שראיתי. איזה בודד אתה?

נרי: נכון, תמיד היינו ככה, אבל אנשים התחילו להתחתן. ומי

שהתחתן עזב את המושב. כמו גבי עם טליה חברה

שלך, כולם נפלו על עירוניות כאלה ששדדו אותם.

אביה: שדדו אותם?

נרי: שדדו אותם לעיר.

אביה: נרי, למה אתה לא חוזר הביתה?

נרי: עכשיו זה סופי. גבי התחתן, אני לבד. קשה לי לחזור

פתאום, לא יודע...

אביה: לא יודעת מה להגיד לך.

נרי: בחיים לא הייתי לבד.

אביה: וואלה.

נרי: למה את כועסת?

אביה: כי אתה...אתה...!

נרי: מה?

אביה: אתה מעצבן!

נרי: אני מעצבן?

אביה: אתה מעצבן! הכל אצלך סבבה! אני מכירה את החבורה

שלכם מהמושב: אתם רצים עם טיטולים בשדות מגיל אפס, מחזיקים ידיים. הכל אצלך סבבה, הכל אצלך מדהים! אתה בחיים לא הגעת לבית ספר חדש, בחיים לא צחקו עלייך ולא היה לך גיבוי. חברים בשבילך זה כמו קפיצה לגובה בשבילי: זה תמיד היה שם.

נרי: הכל אצלי סבבה. בגלל זה אני עובר התמוטטות עצבים

בחתונה של החבר הכי טוב שלי ודוחף עוגות כמו אידיוט-

אביה: נו באמת, התמוטטות עצבים-

נרי: זאת לא פעם ראשונה שזה קורה לי, זה התחיל לי לפני

שנה. סוכר עוזר בדרך כלל. הרופא אמר לא להגזים, אבל שזה בסדר אם זה עוזר. אז גם התחלתי להשמין, כמו שאת רואה. לפני חצי שנה בחתונה של נויצ'וק

הקאתי גם. מעוגות, כן. וכמה ימים אחרי זה התפרץ לי פסוריאזיס בגב. אני על כדורים ויש לי בחילות שלא הכרתי, והתמונות שלי בחדר מהילדות... נשבע לך, את לא מזהה את הבנאדם. את יודעת איזה סבבה זה?

אביה: מצטערת, לא ידעתי-

נרי: ואני לא מספר על זה לאף אחד בגלל ש-הנה! זאת התגובה! אני נשמע כמו ילד מפונק מסכן.

(פאזה)

נרי: ההורים שלי כפרה עליהם חושבים שהכל טוב, ואני לא יכול להיות שם יותר. ואני לא יכול להיות בשום מקום אחר.

אביה: למה?

נרי: לא יודע.

אביה: חרדה?

נרי: לא יודע, לא יודע. (מתיישב)

(אביה מתיישבת לידו. פאזה)

אביה: ממה אתה מפחד?

נרי: לא יודע. כאילו, מלחיץ אותי... החיים. להתבגר. יואו אני מרגיש מפגר לאללה-

אביה: די עם הדיסקליימרים. ארבע לפנות בוקר, תחנת דלק. זה רק אני ואתה פה.

נרי: איך זה לגור לבד?

אביה: בהרצליה? נוח ועצוב.

נרי: נוח ועצוב...

אביה: יש לך את כל הלבד שאתה רוצה, אבל גם את כל הלבד שאתה לא רוצה.

נרי: אני רוצה להיות בן ארבע עשרה.

אביה: אלוהים, לא.

נרי: עם כל החברים.

אביה: והכדורים.

נרי: השנים הכי טובות.

אביה: אתה יודע בכמה הייתי, סליחה- פי כמה הייתי גבוהה מכולם?

נרי: אנחנו לא כל כך דומים, אני ואת.

אביה: חוץ מזה ששנינו לא חיים את החיים שלנו.

נרי: מה? אני חי את החיים שלי.

אביה: זה כבר לא החיים שלך, נרי מאמי, מה שאתה חי.

(פאזזה)

אביה: לפני שנה וחצי הייתי בתחרות. ההורים שלי לא היו. הם

הפסיקו להגיע מתישהו בתיכון, אחרי שאחותי ילדה.

מאז רק בייביסיטרים יש להם בראש. היה תורי. באתי

לעשות את הקפיצה, עברתי את המוט ו-... פשוט צנחתי

למטה. בלי להתכונן לנחיתה. באותו רגע לא היה ברור

לי למה עשיתי את זה. לקח לי זמן אבל בסוף הבנתי...

שרציתי להיפצע.

(פאזזה)

אביה: רציתי להיות פצועה... יותר נכון. לא היה אכפת לי

מהספורט, שנאתי אותו כבר. אני לא חוזרת לזה גם.

(פאזזה)

אביה: רציתי להיות פצועה. וואי אף פעם לא אמרתי את זה.

רציתי שיבקרו אותי.

(פאזזה)

נרי: אמיתי?

אביה: אמיתי. הולכת עם המקל הזה, מפחדת שאם אני ארוץ אני אקפוץ לגובה בטעות.

נרי: מה?

אביה: יש הרגלים שקשה להשתחרר מהם.

נרי: אני מבין.

אביה: ברור שאתה מבין, כל החיים שלך ככה.

I (שתיקה)

נרי: (משועשע) אז פצעת את עצמך בשביל תשומת לב?

אתה לא חושבת שהגיע הזמן להרגיע עם הסרטים?

אביה: תראה תראה לי את הגב שלך.

נרי: גבוהה מניאקית.

אביה: שמן.

(שניהם צוחקים)

אביה: מה אתה מחייך?

נרי: מה את מחייכת?

אביה: מה אתה מחייך?

נרי: אני עדיין ברע.

אביה: לא פתרת כלום.

נרי: גם את לא.

אביה: אז מה אתה מחייך?

נרי: את עדיין רוצה להיות פצועה?

אביה: לא. (זורקת את המקל קדימה) נמאס מהדבר המטומטם

הזה.

נרי: את צריכה אותו עדיין.

אביה: נכון, אתה יכול להביא לי?

נרי: עוד מעט.

(נרי כורך יד מסביב לאביה, היא משעינה את עליו את

הראש)

נרי: עוד מעט.

(אביה ונרי מתמקמים בנוחות. הם נשענים זו על זה, ראש על ראש

מחויכים)

סוף.